

22 sierpnia 2017. Wspomnienie Najświętszej Maryi Panny Królowej. Komentarz do Ewangelii o. Jacka Salija

(Sdz 6,11-24a) Oto przyszedł Anioł Pana i usiadł pod terebintem w Ofra, które należało do Joasza z rodu Abiezera. Gedeon, syn jego, młócił na klepisku zboże, aby je ukryć przed Madianitami. I ukazał mu się Anioł Pana. Pan jest z tobą - rzekł mu - dzielny wojowniku! Odpowiedział mu Gedeon: Wybacz, panie mój! Jeżeli Pan jest z nami, skąd pochodzi to wszystko, co się nam przydarza? Gdzież są te wszystkie dziwy, o których opowiadają nam ojcowie nasi, mówiąc: Czyż Pan nie wywiódł nas z Egiptu? A oto teraz Pan nas opuścił i oddał nas w ręce Madianitów. Pan zaś zwrócił się ku niemu i rzekł do niego: Idź z tą siłą, jaką posiadasz, i wybaw Izraela z ręki Madianitów. Czyż nie Ja ciebie posyłam? Wybacz, Panie mój! - odpowiedział Mu - jakże wybawię Izraela? Ród mój jest najbiedniejszy w pokoleniu Manassesesa, a ja jestem ostatni w domu mego ojca. Pan mu odpowiedział: Ponieważ Ja będę z tobą, pobijesz Madianitów jak jednego męża. Odrzekł Mu na to: Jeżeli darzysz mnie życzliwością, daj mi jakiś znak, że to Ty mówisz ze mną. Nie oddalaj się stąd, proszę Cię, aż wrócę do Ciebie. Przyniosę moją ofiarę i położę ją przed Tobą. A On na to: Poczekam tu, aż wrócisz. Gedeon oddaliwszy się przygotował kozłę ze stada, a z jednej efy mąki praśne chleby. Włożył mięso do kosza, a polewkę do garnuszka i przyniósł to do Niego pod terebint i ofiarował. Wówczas rzekł do niego Anioł Pana: Weź mięso i chleby praśne, połóż je na tej skale, a polewkę rozlej. Tak uczynił. Wówczas Anioł Pana wyciągnął koniec laski, którą trzymał w swym ręku, dotknął nią mięsa i chlebów

przaśnych i wydobyl się ogień ze skały. Strawił on mięso i chleby
przaśne. Potem zniknął Anioł Pana sprzed jego oczu. Zrozumiał
Gedeon, że to był Anioł Pana, i rzekł: Ach, Panie, Panie mój! Oto Anioła
Pana widziałem twarzą w twarz! Rzekł do niego Pan: Pokój z tobą! Nie
bój się niczego! Nie umrzesz. Gedeon zbudował tam ołtarz dla Pana i
nazwał go "Pan jest pokojem".

(Sdz 6,11-24a)

Oto przyszedł Anioł Pana i usiadł pod terebintem w Ofra, które
należało do Joasza z rodu Abiezera. Gedeon, syn jego, młócił na
klepisku zboże, aby je ukryć przed Madianitami. I ukazał mu się Anioł
Pana. Pan jest z tobą - rzekł mu - dzielny wojowniku! Odpowiedział mu
Gedeon: Wybacz, panie mój! Jeżeli Pan jest z nami, skąd pochodzi to
wszystko, co się nam przydarza? Gdzież są te wszystkie dziwy, o
których opowiadają nam ojcowie nasi, mówiąc: Czyż Pan nie wywiódł
nas z Egiptu? A oto teraz Pan nas opuścił i oddał nas w ręce
Madianitów. Pan zaś zwrócił się ku niemu i rzekł do niego: Idź z tą siłą,
jaką posiadasz, i wybaw Izraela z ręki Madianitów. Czyż nie Ja ciebie
posyłam? Wybacz, Panie mój! - odpowiedział Mu - jakże wybawię
Izraela? Ród mój jest najbiedniejszy w pokoleniu Manasses, a ja
jestem ostatni w domu mego ojca. Pan mu odpowiedział: Ponieważ Ja
będę z tobą, pobijesz Madianitów jak jednego męża. Odrzekł Mu na to:
Jeżeli darzysz mnie życzliwością, daj mi jakiś znak, że to Ty mówisz ze
mną. Nie oddalaj się stąd, proszę Cię, aż wrócę do Ciebie. Przyniosę
moją ofiarę i położę ją przed Tobą. A On na to: Poczekam tu, aż
wrócisz. Gedeon oddalwszy się przygotował koźlę ze stada, a z jednej
efy mąki przasne chleby. Włożył mięso do kosza, a polewkę do
garnuszka i przyniósł to do Niego pod terebint i ofiarował. Wówczas
rzekł do niego Anioł Pana: Weź mięso i chleby przasne, połóż je na tej
skale, a polewkę rozlej. Tak uczynił. Wówczas Anioł Pana wyciągnął
koniec laski, którą trzymał w swym ręku, dotknął nią mięsa i chlebów

przaśnych i wydobył się ogień ze skały. Strawił on mięso i chleby
przaśne. Potem zniknął Anioł Pana sprzed jego oczu. Zrozumiał
Gedeon, że to był Anioł Pana, i rzekł: Ach, Panie, Panie mój! Oto Anioła
Pana widziałem twarzą w twarz! Rzekł do niego Pan: Pokój z tobą! Nie
bój się niczego! Nie umrzesz. Gedeon zbudował tam ołtarz dla Pana i
nazwał go "Pan jest pokojem".

(Ps 85,9.11-14)

REFREN: Pan głosi pokój swojemu ludowi

Będę słuchał tego,
co mówi Pan Bóg:
oto ogłasza pokój ludowi i świętym swoim,
którzy zwracają się ku Niemu swym sercem.

Łaska i wierność spotkają się ze sobą,
ucałują się sprawiedliwość i pokój.
Wierność z ziemi wyrośnie,
a sprawiedliwość spojrzy z nieba.

Pan sam obdarzy szczęściem,
a nasza ziemia wyda swój owoc.
Przed Nim będzie kroczyć sprawiedliwość,
a śladami Jego kroków zbawienie.

(2 Kor 8,9)

Jezus Chrystus, będąc bogatym, dla was stał się ubogim, aby was swoim
ubóstwem ubogacić.

(Mt 19,23-30)

Jezus powiedział do swoich uczniów: Zaprawdę, powiadam wam: Bogaty z trudnością wejdzie do królestwa niebieskiego. Jeszcze raz wam powiadam: Łatwiej jest wielbłądowi przejść przez ucho igielne niż bogatemu wejść do królestwa niebieskiego. Gdy uczniowie to usłyszeli, przerażili się bardzo i pytali: Któż więc może się zbawić? Jezus spojrział na nich i rzekł: U ludzi to niemożliwe, lecz u Boga wszystko jest możliwe. Wtedy Piotr rzekł do Niego: Oto my opuściliśmy wszystko i poszliśmy za Tobą, cóż więc otrzymamy? Jezus zaś rzekł do nich: Zaprawdę, powiadam wam: Przy odrodzeniu, gdy Syn Człowieczy zasiądzie na swym tronie chwały, wy, którzy poszliście za Mną, zasiądziecie również na dwunastu tronach, sądząc dwanaście pokoleń Izraela. I każdy, kto dla mego imienia opuści dom, braci lub siostry, ojca lub matkę, dzieci lub pole, stokroć tyle otrzyma i życie wieczne odziedziczy. Wielu zaś pierwszych będzie ostatnimi, a ostatnich pierwszymi.

Komentarz:

Słowa te nie są skierowane przeciwko posiadaniu dóbr materialnych. Pan Jezus ostrzega nas, abyśmy dóbr tego świata nie czynili celem naszego życia, ani nie szukali w nich potwierdzenia swojej wartości.

Bo przecież dóbr materialnych potrzebujemy. I to Pan Bóg tak nas stworzył, że ich potrzebujemy. Potrzebujemy ich codziennie. Potrzebujemy codziennie jeść i pić, ubrać się, musimy mieć gdzie mieszkać. Pieniądze są nam potrzebne również do zaspokajania

potrzeb duchowych, choćby po to, żeby kupić książkę czy pomóc potrzebującemu. Ale to są tylko środki - nie cel ani nie podstawa znaczenia naszego ludzkiego życia.

W Dziadach części III, w "Przeglądzie wojska", znajduje się obraz generałów, którzy całą swoją wartość znaleźli w przyznanych im przez cara szarżach i orderach:

Na każdym gwiazdek, kółek i krzyżyków

Z przodu i z tyłu więcej niż guzików.

Świecą się wszyscy, lecz nie światłem własnym,

Promienie na nich idą z oczu pańskich (...)

Lecz gdy car strzeli niełaskawym okiem,

Jenerał bladnie, słabnie, często - zdechnie.

Wielka to nędza, jeśli ktoś całej swojej wartości dopatruje się w tym, co posiada: że jest biznesmenem albo ministrem czy dyrektorem, że znajduje się w korzystnych układach, że ma duże konto w banku. Przecież prawdziwa wartość człowieka znajduje się w jego sercu.

Ucho igielne, przez które chce przejść garbaty i objuczony wielbłąd, kojarzy mi się z pewnym wyobrażeniem Orygenes, na czym będzie polegało wyzwolenie po śmierci. Mianowicie droga przed Boże oblicze - wyobrażał sobie Orygenes - będzie przechodziła przez komory celne, na których złe duchy będą nam odbierały to wszystko, co do nich należy.

A nieraz to, co w nas nie-Boże - nasze wady, niemądre przywiązania, wewnętrzne nieporządki, co z nami się zrosło, stało się częścią nas samych. Odbieranie nam tego może być bardzo bolesne. Ale wyzwalające.

O ile słuszniej, żeby to wyzwolenie dokonywało się już teraz, już w tym życiu. Bo w ten sposób nawet bogacz będzie mógł przejść przez ucho igielne. "U ludzi to wprawdzie niemożliwe - powiedział Pan Jezus - ale u Boga wszystko jest

o. Jacek Salij OP